Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Yıl 7, Sayı 7 (79)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Temmuz 1980

İkili kölelik anlaşmasına, ABD ve NATO üslerine, zorbalık yasalarına, pahalılığa ve işsizliğe, silâhlanma harcamalarına karşı demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

Barış! Barış!

Dünyada ve yurdumuzda halkların en canlı, yakıcı sorunu barışı korumak, silâhlanma yarışını durdurmak, toplu insan kırma silâhlarını yasaklamaktır. En başta gelen görev bu uğurda yığınları, milyonları savaşa çekmektir. TKP, son Merkez Komitesi Plenumu'nda bu yakıcı sorunu gene başa aldı, onun güncelliğini vurguladı.

Partimizin böylesi bir konum alınışı tarihsel bir zorunluktan geliyor. Yayılıcı, saldırgan Amerikan emperyalistleri, Carterler, NATO'ya egemen çevreler, Avrupa'nın göbeğine, bu en yoğun insan yataklarına yeni, çok daha yıkıcı nükleer roketler yığıyor. Bu insan kırma çılgınlığı yalnız Avrupa için değil, dünyamız için ve Amerikan atom kazanları Anadolu'da da kurulduğundan 45 milyonluk Türkiye halkı için de en büyük tehlikedir. Halkımız bu gerçeği görmezlikten edemez.

Emperyalizmle işbirlikçi-gerici halk düşmanı politika yürüten partiler ve bunların hükümetleri, «bizden sorsa tutan» diyenler; AP'si, MHP'si, Demirel'i, Türkeş'i, hepsi Anayurdumuzu böylesi bir cehenneme doğru itiyor.

NATO «nükleer planlama grubu», Norveç'de toplandı. Demirel hükümeti de buraya adamlarını gönderdi. Amerikan generali yine dayattı. NATO harcamaları artıyor. Ardından NATO dışişleri bakanları Ankara'da toplandı. Anti-Sovyetizmi kışkırttılar. Doğu Akdeniz, Yakın ve Orta Doğu halklarına gözdağı verdiler. Silâhlanmayı körüklediler. NATO'cu, Amerikancı hükümet, işbirlikçi tekeller, bencil, sömürgen çıkarları uğrunda, hem de körükörüne yurdu serüvenlere itiyorlar.

Pentagon, Haziran başında, iki kez alarm verdi. Az daha dünya kül olup gidiyordu. Beyazsaray, «bir yanlışlık oldu» deyip çılgınlığını kapatmak istedi. Çevir ki kaz yanmasın! Olamaz! Uyanık olalım!

TKP, Varşova Paktı Politik Danışma Konseyi'nin barışı koruma yönündeki kararlarını vargücüyle destekliyor. TKP, tüm halkımızı, barışı koruma savaşına çağırıyor. Faşist kırımına karşı, kırmanın bu ölüme karşı savaş, barış için savaştan ayrılmaz. TKP, 60 yılını böylesi bir savaşla kutluyor. Barış! ... Barış! ...

Kölelik anlaşmasını yırtalım!

Geçtiğimiz ay sonunda yapılan NATO Bakanlar Konseyi toplantısı, bu saldırgan blokun halkımızın ne denli derin bir nefretini kazandığını gözler önüne serdi. NATO başları, bu toplantıyı anti-emperyalist protesto gösterileri arasında, ve ancak tüm kentin ordu birliklerince denetim altına alınması ile yapabildiler.

NATO Bakanlar Konseyi'nin Ankara'da toplanması ülkemizle ilgili özel bir amaç taşıyor. Bu amaç, Türkiye'yi Orta Doğu'da Amerika'nın hegemonya planına çekmektir. Bu nedenle NATO'ya egemen çevreler, yarı-askersel zorbalık rejimine giden Demirel hükümetini açıkça destekliyor ve özellikle 29 Mart 1980'de imzalanan kölelik anlaşmasına karşı ülke ölçüsünde büyüyen tepkiyi bu hükümet eliyle bastırmak, anlaşmayı parlamentoya zorla onaylatmak istiyor. Nitekim Demirel'in «bir komünist tehdidine karşı NATO içindeyiz» sözleri Türk dış politikasında belli bir değişmeyi gösteriyor. Bundan iki yıl önce Türkiye Cumhuriyeti'nin hükümet başkanı olarak Ecevit'in «Sovyetler Birliği'nden tehdit gelmediğini» söylediği ve o günden bu yana Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye karşı iyi komşuluk tutumunda bir değişiklik olmadığı anımsanırsa, bu değişme çok daha iyi anlaşılır.

Türkiye serüvene sürükleniyor

NATO Bakanlar Konseyi'nde Amerikan emperyalist çevreleri Türkiye üstünde yoğun baskılarda bulundu. Bilindiği gibi, Pentagon, NATO'nun etki alanını genişletmek peşindedir. Türkiye'ye bu kanlı ve petrol kokan planda verilen yer nedir? Ülkemize dayatılan Amerikan üsleri açıktır ki, bu planda Türkiye'nin son derece tehlikeli bir rol yüklendiğini gösteriyor. Emperyalizm ülkemizi sinsi yöntemlerle, adım adım bu serüvene itiyor. Bunun iyi bir kanıtı, F. Alman emperyalizminin sözcülerinden Frankfurter Allgemeine gazetesinde geçtiğimiz günlerde yayımlanan bir yazıdır. Bu yazı, Türkiye'nin ekonomik politik durumu nedeniyle komşu ülkelerle iyi ilişkiler sürdürmek zorunda olduğunu söylüyor ve bu nedenle ona «NATO içinde özel bir statü verilmelidir» diyor. Federal Alman tekelleri açık konuşuyor: Onlara göre

(Devamı 3. sayfada)

Bildiri

Halk düşmanı Demirel hükümeti temelinden sarsılıyor. Bu hükümet, halkımızın derin nefretini üstünde topladı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu temsilcileri artık, faşist MHP'den ve ordu içindeki koyu Amerikancı, en gerici kesimden medet umuyor. Hükümetin önünde ayakta kalmanın tek yolu ülkeyi kana boyamaktır! Eli kanlı Demirel, faşist Türkeş'le kol kola bu hıyanet yolunda yürüyor.

İzmir'de sıkıyönetimci faşistler 6 genci sırtlarından kurşunladı. Bunu, Nevşehir'de, CHP Genel Başkanı Ecevit'i ve CHP'li parlamenterleri hedef alan kanlı bir kırım girişimi izledi. Amerikan emperyalizminin, Koç'ların, Sabancı'ların, bir avuç tekelci kapitalistin çıkarları için, şimdi parlamento içindeki en ılımlı muhalefet bile terörle yok edilmek isteniyor.

Ülkemizin her yanında, her il, her ilçe ve her mahallerde kan dökülüyor. TKP bu kanlı terörde, adları mezarda bile gizli kalan çok sayıda kurban verdi. TİP, TSİP üyeleri öldürülüyor. CHP'nin yerel yöneticileri teker teker yok ediliyor. «Sol» radikal grupları izleyen gençler kırılıyor. Kürt demokratları arasından vurulanların sayısı artıyor. Her polis ve jandarma karakolu bir işkence yuvasına döndürülmüştür. Hükümet ve devlet desteğindeki faşist MHP'li katiller ve faşizm yanlısı polis ve sıkıyönetimciler, ülkemizin en yetenekli, en yurtsever, en özgür düşünceli Türk ve Kürt evlâtlarına, halkın ezici çoğunluğuna savaş açmıştır. Türkiye'de halkın can güvenliği kalmamıştır.

«Yel eken, fırtına biçer.» Halk düşmanı Demirel hükümeti terörü tırmandırdıkça, başta işçi sınıfı olmak üzere, halkımızın direnme gücü bileniyor. Faşist kurşunlar, polis ve sıkıyönetim baskıları, lokavtlar, süregiden 50 bini aşkın işçinin grevlerini kıramamıştır. MESS'e, tekstil ve cam tekellerine, holdingci vurguncılara karşı grevler çığ gibi büyüyor. Yurdumuzun dört bir yanında, kölelik anlaşmalarına, NATO'ya, faşist teröre, işsizlik ve pahalılığa karşı gösteriler birbirini izliyor.

Yarı askersel zorbalık rejimine karşı direnen halkımızın önünde bugün başlıca iki politik güç, iki politik çizgiyle yer alıyor. Bir yanda, kudurganlıkla halkın üstüne yürüyen yerli ve yabancı tekelleri, onların vurucu gücü faşizmi yatıştırma, «sosyal patlamayı» önleme ve «kapitalist düzeni onarma» politikası. Bu politika CHP yöne-

(Devamı 2. sayfada)

Faiz savaşı

Demirel hükümeti faiz oranlarını serbest bıraktı. Bankalar şimdi istedikleri gibi faiz oranlarını yükseltebilecekler. Bu karar hükümetin yılbaşından bu yana Uluslararası Para Fonu'nun ve tekellerin istekleri doğrultusunda aldığı ekonomik kararların bütünleyici bir parçasıdır. Faiz oranlarının serbest bırakılması yalnızca işbirlikçi tekelci sermayeye gruplarına yarar sağlıyor. Faiz oranlarının yükseltilmesiyle patronlar, kapitalistler aldıkları kredilerin faizini kârlarını azaltmadan ödemek için malların fiyatlarını artıracak, işçi ücretlerini düşürmeye çalışacaklardır. İşçinin sömürülüşü her iki yoldan da yoğunlaşacaktır.

Yüksek mevduat faizi yanı bankacılıktaki yüksek kredi faizlerini ödeyebilme yarışı da endüstri ve ticarette tekelleşmeyi hızlandıracaktır. Tekeller bu kararla, çeşitli nedenlerden endüstriye akmayan, spekulasyonda, stokculukta kullanılan paraları da kendi kasalarına aktaracaklar. Bu olgu tekel dışı burjuvazi ile tekeller arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirecektir. Küçük ve orta işletmelerin yıkım sürecini hızlandıracaktır. Bu süreç, iki kesim arasındaki çatışmalar, daha şimdiden basına işlce yansıdı.

Faiz oranlarının yükseltilmesi daha Ecevit hükümeti döneminde başlamıştı. 1979'un ilk dokuz ayında protesto edilen senetler 1978'in aynı dönemine oranla sayısal olarak % 31,5 tutar olarakda % 41,3'lük bir artış göstermişti. Şimdi tekeller bu yolla kredi ve sermaye piyasasını tam denetimleri altına almayı amaçlıyorlar.

Büyük bankalar ve onlarla sarmaşan tekeller-holdingler yüksek faizlerin çekiciliğiyle halkın elindeki küçük birikimlere de el koyuyor. Enflasyon hızının yüksekliği karşısında bundan kârlı çıkacak olan gene kendileridir.

Hükümetin «ekonomiyi istikrara kavuşturma» paravanası altında aldığı bu karar enflasyonu daha da körüklüyor. Bankalararası yarışmanın sonucu faiz oranlarının sürekli yükselmesi ve yüksek faizlerin maliyetlere aktarılması ile fiyatlar dizginleme artacak, para değeri düşecektir. Emekçi halkın soyulması hızlanacaktır.

Yüksek faizler yatırımların UPF'nin istemleri doğrultusunda daha da kısılmasını, ekonomik büyümenin duraklamasını, işsizliğin artmasını hızlandıracaktır.

TÜSİAD Başkanı Koçman, TİSK Başkanı Narin ve tekelci sermayenin öteki sözcüleri hükümetin bu kararını alkışlarla karşıladılar. Bu olanın tekellerin vurgun ve sömürüsüne baş kırıklığı, «liberalizm» politikasının, tekellerin tüm halkı soyup soğana çevirmesi serbestliği olduğu açığa çıkıyor.

Hükümet, öte yandan da işçi sınıfının, emekçi halkın bu soyguna karşı tepkisini zor yoluyla bastırmaya, zorbalık rejimini yerleştirmeye çalışıyor. Ama halkımızın tepkisini, ileri demokratik devrim savaşımını bastırmak, faiz oranlarını serbest bırakmak gibi kolay değildir. Bu silâh geri tepiyor, tepecek, tüm hesaplar bozulacaktır.

Bildiri

(1. sayfadan devam)

siminde isteniyor. Öte yandan, bunalımdan fışkıran tehlikeleri, faşizmi, emperyalizmin artan hegemonyacına, tekellerin saldırısına, hükümetin halk düşmanı politikasına karşı tüm demokratik güçleri birleştirmek, ulusal demokratik cepheyi kurmak ve gericiliğin her adımıyla yürgüçle savaşarak, yığınları ileri demokratik devrime hazırlamak. Bu politikayı TKP izliyor. CHP yönetiminin izliyegeldiği politika yalnızca iç gericiliğin saldırganlığını daha da yüreklendiriyor. Faşizm, sıkıyönetim bu partinin göğsüne işte bu nedenle çevrilebilmiştir. Bütün olaylar partimizin çizdiği yol dışında bir başka devrimci alternatifin olmadığını kanıtlıyor. TKP'nin, TİP'in, TSİP'in, CHP sol kanadının, Kürt demokratlarının, ilerici güçlerin eylem birliğinin güçlenmesi bu savaş yolunun doğruluğunu gösteriyor.

CHP yönetiminin Demirel hükümetine karşı tutumu, kendisinin sallantılı, reformcu politikasıyla tam bir uyum içindedir. Bir yandan hükümeti düşürmek için gensoru vermekten, öte yandan da AP ile ortak hükümet kurmaktan söz edilmektedir. CHP yöneticileri halk düşmanı hükümete ortak mı olmak istiyor? Gerçekte bu çelişkili tutumlar, CHP'yi öteki demokratik güçlerle eylem birliğinden uzak tutmanın kaçınılmaz sonuçlarıdır. Yığınların eyleminden duyulan korku, CHP yönetiminin elini kolunu bağlamıştır. O, yalnızca halkı oyalıyor.

Milyonlarca emekçi, bir karabasan gibi ülkenin üstüne çöken Demirel hükümetinin gölgesini bile görmek istemiyor. Ulusal onuru çiğnenmiş, açlığa, yoksulluğa sürüklenmiş, özgürlükleri tırpanlanmış halkımızın tepkisinin boş amaçlara, «geniş tabanlı hükümet», «onarım hükümeti» türünden belgilerle yaltış kanallara akıtılmasına yol verilmemelidir. Yığınlara gerçek durum gün gibi açık anlatılmalıdır. Uyanan yığınlar burjuva partilerinin «tahterevalli oyununa» gelmek istemiyor. Kurtuluş için örgütlü savaşmaktan başka, hiç bir sihirli anahtar yoktur, olamaz.

TKP'nin politikası açıktır. Ancak en geniş demokrasi güçleri birleşirse, milyonlarca emekçi iş, toprak, özgürlük ve ulusal bağımsızlık için örgütlü direnişe atılırsa, can güvenliğini sağlamak, halk düşmanlarını yenmek, bu tehlikeli gidişi durdurmak olasıdır. Ancak halkın böylesi bir direnişiyle hükümetin yıkılması bunalımdan çıkış yolunu açacaktır. CHP, demokratik güçlerin eylem birliğinde yer almalıdır. İlerici güçler, hükümetin parlamentoda düşürülmesi girişimlerini bu savaşımı örgütlemekten bir an ayrılmaksızın destekliyor. Ama, Demirel hükümeti giderse yerine ne gelecek sorusuna da, ancak işçi sınıfının, halkımızın, tüm demokrasi güçlerinin birliği, örgütlülük düzeyi ve savaşım yeteneği çözüm getirecektir. Bu hükümetin yerine bugünkü parlamento içinden nasıl bir hükümet kurulursa kurulsun halkımız için birleşmekten, direnmekten başka yol yoktur. Ülkeyi içinde bulunduğu derin bunalımdan ancak ulusal demokratik güçlerin hükümeti ve erki çıkarabilir.

Tüm ulusal demokratik güçler! Emperyalizmin saldırgan planlarına, kölelik anlaşmasına, sıkıyönetime, faşist teröre, zorbalık yasalarına, işsizlik ve pahalılığa karşı birleşin! Amerikancı, holdingci, sıkıyönetimci hükümetin halk düşmanı politikasına karşı savaşın!

19 Haziran 1980

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Göç ve sığınma

Göç etmek, yabancı ülkelere sığınmak ve bunun için de «kuyruğa girmek» Türkiye'de halkın yaşamında yakın, güncel bir sorun oldu. Basında çıkan verilere göre, 1979'da, dış ülkelere gitmek için polis 104 bin yurttaşa pasaport vermiş. Bu yılın Nisan-Mayıs ayları içinde yalnız İstanbul'dan pasaport alanların sayıları 34 bine yükselmiştir.

Göç edenlerden bir çokları gittikleri ülkelerin hükümet katlarına başvuruyor, sığınma istiyorlar. Bu olay yoğunlaşıyor. Batı Alman hükümet katlarının açıklamalarına göre, bu son zamanlarda sığınma isteyen Türkiyelilerin sayıları 23 bini bulmuştur. Aslında bu sayı çok daha yüksektir.

Bu yurttaşlar niye göçüyor? Niye yabancı ülkelere sığınıyor? Bunun nedenleri derindir: Ekonomik, politik, sosyaldir. Tüm ülke, geniş halk yığınları süregen bunalımların burgacında kıvranıyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, gerici egemen çevreler on yıllardır, emperyalistlerin, en başta yayılıcı Amerikan emperyalistlerinin, giderek NATO'nun dümen suyunda yürüyor. Memleket ekonomisini barış ve bağımsızlık yörüngesinde değil, onu askersel raylara oturtma politikası, bunalımları, kapitalizmin uzlaşmaz çelişkilerini bilerek sertleştirmiştir. İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin tekelci devlet kapitalizmi yönünde finans oligarşiye tırmanma çabaları artıyor. Bu süreç, yeni tekellerin çok uluslu, yabancı tekellerle çilişmesi, iç içe girmesi yolunda

(Devamı 3. sayfada)

Kölelik anlaşmasını yırtalım!

(1. sayfadan devam)

eğer NATO'nun yasalarına harfi harfine uyarsan, komşu ülkelerle iyi ilişkiler söz konusu olamaz. Çünkü NATO, sosyalist ve bloksuz ülkelerle iyi ilişkileri değil, kuvvete dayalı ilişkileri benimser. NATO'nun ne olduğu itirafı ne denli büyük bir doğruyu yansıtıyorsa, Türkiye'ye «özel statü verme» sözleri o denli iki yüzlüdür, emperyalistlerin amaçlarını gizlemeye yarıyor.

Çünkü ülkemizdeki tüm politik gelişmeler, Amerikan yayılmacı planlarını çok daha uyakça uygulayacak bir rejimin adım adım tırmandırıldığını gösteriyor. Ülkemiz, iç gericiliğin de ortak olduğu tehlikeli bir emperyalist komplo ile karşıkarşıyadır. Bugünkü iç ve dış koşullar, yerli egemen sınıfların büyük bir kesiminin ABD'nin serüvenci planlarına ikincisiz ayak uydurmalarını temel olarak [illegible]. Sovyetler Birliği ile, sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmek, komşu Arap ülkeleriyle, İran'la iyi geçinmek, yalnız halkımızın değil, burjuvazinin büyük bir kesiminin çıkarlarını da ilgilendiriyor. İşte Türkiye'ye dayatılmak istenen faşist diktatörlük tüm bu çıkarların askıya alınmasına, onların yerine yalnızca Amerikan emperyalistlerinin ve onlarla birleşen tekelci burjuvazinin en gerici, terörcü, şovenist, en işbirlikçi, hegemonya heveslisi kesimlerinin çıkarlarını geçirmeye yöneliktir. Daha şimdiden bu yolun taşları ekonominin askerileştirilmesi, devlet tekelci kapitalizmine yöneliş, demokratik özgürlüklerin yok edilmesi, faşist terörün tırmandırılması, ordunun politik yaşamdaki ağırlığının artması, ekonominin tümüyle emperyalistlerin denetimine verilmesi ve kölelik anlaşmasının imzalanması ile döşeniyor. Halk düşmanı Demirel hükümeti bu tehlikeli gidişin kanlı bir aracından başka bir şey değildir.

CHP yöneticileri bu konuda ağır sorumluluklarla karşıkarşıyadırlar. Ecevit'in Küçük Kurultay'nda bir yandan «Türkiye Balkanlarda NATO'nun paratoneri durumuna getirildi» demesi, ama öte yandan da, ülkemizi nükleer felâkete sürükleyecek olan Amerikan üslerini, «barışı korumak için istihbarat tesisleri» olarak tanıması derin bir çelişkidir.

SİA'ya karşı ulusal çapta yükselen tepkiler, TKP, TİP, TSİP, Kürt devrimci demokrat gurupları, CHP sol kanadı, MSP tabanı, DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar, ordu içindeki yurtsever çevreler, ilerici aydınlar arasında giderek oluşan ortak görüşler kölelik anlaşmasını yırtmak için gereken güçlerin varlığını kanıtlıyor. Ülkemize yönelen emperyalist komploya karşı koymakta ilk adım, tüm yurtseverlerin, halk düşmanı Demirel hükümetinin onayladığı kölelik anlaşmasına karşı birleşmesi, bu anlaşmayı yırtmasıdır.

Grev alanları

Ülkemizde onbinlerce işçi grev alanlarında. Sınıf savaşı daha da kızışıyor. Grevlerdeki işçiler, kendileri, yüzbinleri bulan eş ve çocukları için, tüm sınıf kardeşleri için yiğitçe direniyor. Bugün, yiğitçe grevleri, maddi ve manevi işçilerin savaşlarını ulusaya ulaştırmak, her yurtseverin, komünistin, sosyalistin, ilericinin başta gelen görevidir. Bu görevi başarmanın yolu, grevlerle dayanışmaya güç katmaktan geçiyor.

Hükümet ve sıkıyönetim güçleri grevleri olabildiğince baskı altında tutuyor. Onlar, grev savaşımını boğmak, tekelci patronları üstün getirmek istiyor. Grevci işçiler hükümetin, sıkıyönetim güçlerinin açık ateşi altındadır. Grev yerine gidip gelme, grev nöbeti tutma, grevci işçinin öteki grevci işçilerle konuşması, grev yerlerinde sendikal çalışma yürütülmesi, kimi zaman grev ödeneğinin verilmesi başlı başına birer sorundur. Yasa dışı baskıları, sıkıyönetimin, polisin, faşistlerin saldırılarını aşmak günün sorunu.

Grevci işçiler bu zorlukları aşıyor. Tekelci patronların oyunları bozuluyor, saldırıları boşa çıkarılıyor. Özallerin, Koç'ların, Sabancı'ların, Atak'ların açıkça korkutmak istedikleri işçiler bu dayatmalara boyun eğmiyor. İnsanca bir yaşam, kalıcı kazanımlar için savaşın tüm isteplerine açığa göğüs geriyor. Grevciler: «Biz bu grevi ödeneksiz de sürdürürüz!» «Tekelci patrona boyun eğmeyiz!» diyorlar.

Grev savaşçıları, ateşin içine girerken, işçi sınıfının sendikal haklarına yönelen çıplak saldırı ve korkutmalara karşı direniyorlar. Karşılarına grev kırıcıları, faşist çeteler, tank tüfeğiyle ordu birlikleri, sıkıyönetim, polis çıkıyor. Bunların yanında provokatörler de yer alıyor. Serüvenci, bozguncu kimi küçük burjuva akımlar grev yerlerinde birçok soruna

(Devamı 6. sayfada)

Göç ve sığınma

(2. sayfadan devam)

oluyor. İşsizlik bu sürecin ürünü; göç de öyle. Şimdi bu göç yarı-askeri zorbalık rejiminden bilinçsizce kurtulma içgüdüsüyle yeniden artıyor.

Köyde, kentte derin ve sert bir ayrışma süreci vardır. Orta katmanlar yıkılıyor. İşsizlik, pahalılık durmadan yükseliyor. Para düşüyor, vergiler artıyor. Öte yandan zorbalık, sıkıyönetim, faşist saldırı ortalıkta kol geziyor. İş yok, can güvenliği yok. Gerici hükümet, en ilkel demokratik hakları Amerikan, Batı Alman tankları, panzerleriyle eziyor. Ve insanlar, yerlerini, yurtlarını bırakıp gidiyor, göç ediyor, başka ülkelere sığınıyor.

Kapitalizmin, emperyalizmin özelliklerinden biri de büyük işçi yığınlarının ülkelerden ülkelere, anakaralardan anakaralara göç etmesidir. Yeni sömürgecilik sisteminde tekeller ve hükümetleri bu göçmen işine karşı belli bir tutum, belli bir politika izliyorlar. Alan için de, satan için de bu göçmen işçiler pazarı ayrı, önemli ve aşırı bir kâr kaynağıdır. İşbirlikçi, tekelci Türkiye burjuvazisinin politik temsilcileri yabancı ülkelerdeki işçilerimize «altın yumurta yumurtlayan tavuk» gözüyle bakıyor.

Ama bu kez durum değişik. Göç etmek için kuyruğa girenler, gittikleri yerde, özellikle Federal Almanya'da politik sığınma isterken Türkiye'de can güvenliklerinin kalmadığını, insan haklarının çiğnendiğini, Kürt halkına ulusal baskının geniş boyutlar aldığını açıklıyorlar.

Türkiye'deki baskı ve terörün bu biçimde Batı Avrupa kamuoyuna yansıması, yığınsal bir göç akımına yol açması, ülkede egemen çevreleri telaşa düşürüyor. Öte yandan Federal Almanya hükümeti de NATO ortağı Türkiye'de insan hakları sorununun gündeme gelmesinden hiç hoşnut olmuyor. Hem de Uluslararası Af Örgütünün Türkiye'de politik tutuklulara yapılan işkenceler konusunda rapor yayınladığı, Avrupa Konseyi'nde sosyalistlerin bu işkencelere karşı tutum aldığı bir dönemde ... Çünkü, emperyalist hegemonyası altındaki bir ülkeden gelen politik göçmenlerin anti-komünizm ticaretinde değeri yok. Apar topar «vize zorunluğu», «bir yıl çalışma yasağı» gibi önlemler getiriliyor. Türkiye'den can güvenliği olmadığı için, ekmek parası bulamadığı için sığınmaya gelen göçmenlere «toplama kampları» kuruluyor. Sığınma hakkı için başvurmayan «kaçakların» durumu da perişandır. İş bulsa bile ücreti düşüktür. Sosyal sigortası yoktur. Ev, konut çoğu kez olanaksız. Yasal çalışanların da eşitlik, eğitim, demokratik hak, hepsi dert, hepsi askıda, yanıt bekleyen sorunlar.

Göç etme, sığınma isteme çözüm yolu mudur? Değildir! Bu yol kurtuluş yolu değildir. Göçmen işçilerimizin canı burnuna gelmiş. TKP, işçilerimizin bulunduğu ülkelerdeki komünist partileriyle birlikte onlara çıkış yolunu gösteriyor. Komünistlerin görevi Anadoludan kopmuş gelmiş bu yığınları örgütlemektir. Tüm parti örgütlerinin nasıl bir yol, nasıl bir politika izleyeceklerini son parti plenumu açık seçik gösteriyor.

Memlekette iş! Eşit haklar! Köleciliğe son! Can güvenliği! Sıkıyönetime, kanlı faşist teröre son! NATO'dan çıkmak! Topraklarımızdan Amerikan üslerini, atom harmanlarını sökmek! Göç ve sığınma sorunu böylesi ve örgütlü bir savaşımla birleştirilmelidir.

Hükümet sorunu ve taktiğimiz

MK Plenumunun önümüze koyduğu taktik görevler nedir ve bunlar partimizin stratejik göreviyle nasıl bağlanıyor?

Mayıs Plenumu, TKP'nin, CHP hükümeti düştükten sonra ortaya çıkan yeni politik durumda izlediği taktiği onayladı. Bugünkü taktik görev, Amerikancı Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasının her adımına karşı, iş, toprak, can güvenliği, özgürlük ve bağımsızlık için mümkün olan en geniş güçleri birleştirmek, emperyalizmin dayatmalarını, tekellerin saldırısını, faşizm tehlikesini geri püskürtmektir.

Böyle bir taktiğin başarıyla uygulanması neye bağlıdır? Bu herşeyden önce partinin güçlendirilmesine, savaşımın her alanında, grevlerde, gösterilerde, faşist terörün kanlı saldırılarına karşı yığınsal direnişlerde ön sıralarda daha örgütlü atılmasına bağlıdır. Köylerde topraksızlığa, yoksulluğa, kapitalizm öncesi ilişkilere karşı yığınsal bir tepki mayalanıyor. «Mezhep, aşiret çatışması», «ulusal baskıya karşı protestolar», gerçekte bu toplumsal tepkinin dışa vuruş biçimleridir. Parti, köylülüğün bilinçsiz hoşnutsuzluğunu demokrasi savaşımı kanalına ne ölçüde aktarabilirse, köylülüğün eylemi o ölçüde yükselecektir. «Partiye gir, TKP'yi güçlendir!» belgisi ancak bu çetin savaşlar içinde yaşama geçebilir. Parti, yüzbinlerin eylemine yol gösterdiği ölçüde sorumluluğunu yerine getirecektir.

Bugün burjuva muhalefet partilerinin safsatalarıyla şaşıran, çıkış yollarını arayan yığınları harekete geçirmek, küçük burjuva çevrelerde görülen yılgınlık belirtilerini yok etmek, doğrudan doğruya burjuva muhalefet partilerinin eylemsizliğini yenmek, onları eylem birliğine çekmek, yasal alanda güç merkezleri yaratmakla daha kolay gerçekleşecektir. Böyle güç merkezleri nasıl yaratılabilir? MK Plenumu, işçi partileriyle, Birlik-Dayanışma yanlıları arasında görüş birliğinin sağlanmasını, bunların bir tek birleşik, yığınsal, legal işçi sınıfı partisi içinde örgütlenmesini reel bir perspektif olarak ele alıyor. Böyle bir gelişmede, gençlik, kadın ve barış hareketinin örgütsel birliği önemli bir rol oynayacaktır.

TKP, illegal savaşın hazır Kürt Marksist-Leninistlerini çatısında örgütlüyor. Kürt devrimci demokrat hareketi içinden, onun değişik grupları arasından Marksizm-Leninizm konumlarına yaklaşan ve benimseyen kesimlerin, yığınsal birleşik yasal işçi partisinde yerlerini almaları zorunluğunu dışta bırakmıyor. Ama Kürt ulusal hareketinin objektif temellerinin varlığına da göz yummuyor. O nedenle, bugün Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı, demokrasi savaşı içinde, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi [illegible] ulaşmak için Kürt ulusal hareketiyle bağlaşıklığın ilkesel önemi büyüktür. Bu hareketi tümüyle işçi sınıfı partisi içinde eritmek çabaları, hem Kürt ulusal hareketi ile bağlaşıklığın yadsınmasına yol açar, hem de partinin sınıfsal konumlarının bozulmasını, demokratik santralist bir yapı yerine, federatif bir biçime bürünmesini getirir. MK Plenumu, Kürt ulusal hareketiyle bağlaşıklığa temel oluşturacak tutarlı bir programın ilkesini koymuş, «Özerk Türkiye Kürdistanı» belgisiyle Kürt devrimci demokrat gruplarına el uzatmıştır.

İşte partinin bugün öne koyduğu taktik görevin başarıyla uygulanması, özellikle partiyi güçlendirmek, yasal işçi hareketinde birlik, Kürt ulusal hareketiyle bağlaşıklık sorunlarına ilişkin somut görevleri yerine getirmekle sıkısıkıya bağlıdır.

Yanlışlara karşı

Son dönemde iyice güncelleşen hükümet sorunu nedeniyle, partinin taktiği üstüne yanıtlanması gereken bir soru şudur: Hem ortadan bir burjuva koalisyon hükümetinin çözüm yolu getirmeyeceğini söylemek, hem de erkin doğrudan ele alınması için gerekli koşulların olgunlaşmadığını söylemek, yığınları çözümsüz bırakmak olmuyor mu? Bu soruyu genellikle, ağır terör koşullarında savaşma yeteneğini yitiren ve kendi dışında bir kurtuluş yolu arayan küçük burjuva aydını soruyor. Gerçek yaşam ise, başta proletarya olmak üzere, emekçiler, gençler her gün, her saat yürüttükleri çetin savaşlarla böyle bir sorunun anlamsızlığını ortaya koyuyor. Güçlü bir demokrasi savaşı vermekten başka yol yoktur ve bu savaş kendi gelişme süreci içinde yeni devrimci olanaklar yaratacaktır. Bugün baş sorun olan emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğunu kırma ve onunla içiçe geçmiş işbirlikçi, tekellerin egemenliğine son verme zorunluğunu henüz kavramasa da yığınlar bu savaşa katılacaktır. Çünkü, bu savaş boyunca yığınların öz istemlerini egemen sınıflardan koparma olanakları vardır.

Bugün gerçekten de, Amerikan emperyalizmine, yarı-askersel zorbalık rejimine karşı milyonlarca insanın savaş gücünü birleştirmek, her somut istem uğrunda en geniş eylem birliklerini gerçekleştirmek, emperyalizmin dayatmalarına, gericiliğin her adımına, grevlerle, yığınsal gösterilerle, devlet dairelerinde, orduda direnişlerle karşı koymak olanaklı ve zorunludur. Böyle bir savaş çizgisi, yığınları eğitecek, onların adım adım devrimin zorunluğunu kavramalarına yardım edecektir. Kaldı ki, «bir hükümet alternatifi» göstermemekle, Demirel hükümetine ve bugünkü gidişe karşı savaşın amaçsız kaldığı görüşü kökten yanlıştır. Çünkü TKP, yığınların önüne böyle bir amaç koyuyor. Bu amaç, ulusal demokratik cephede birleşecek güçlerin ileri demokratik bir erk kurmasıdır. Parti, demokrasi savaşına adım atan her işçiye, her emekçiye sosyalizmden başka hiç bir şeyin onların ezilmesine, sömürülmesine son vermeyeceğini anlatıyor. Bu savaşa adım atan her küçük, orta mülk sahibine, tekelci olmayan burjuvazinin politik güçlerine ulusal demokratik cephede birleşmeden, emperyalizmle bağları kökten koparmadan, tekellerin egemenliğine son vermeden, bu amaçla ileri demokratik bir erk kurmadan, ülkenin hiç bir sorununa çözüm yolu bulunamayacağını gösteriyor. Parti sabırla, proleter olmayan katmanların ezici çoğunluğunu sosyalizmden yana kazanmaya çalışıyor. Demokrasi savaşının amaçsız bırakıldığı sanısı, devrimci amaçları içine sindiremeyenlerin, ya da yalnızca ayaklarının ucuna bakarak yürüyenlerin dar görüşlülüğünün ürünüdür. Demokrasi savaşı, devrimin ilk aşamasının parçasıdır, o ileri demokratik devrimle sonuçlanacak ve sosyalist devrime dönüşecektir.

Parti, eylem birliği politikasını işlerken, yalnızca şu iki noktayı vurguluyor: Birincisi, bizimle bugün ileri demokratik devrime yürümeyen, kendi inançları ve bir bölümü proletaryadan ayrı olan çıkarları doğrultusunda bizden ayrı politik amaçlara yönelen, ama hükümetin halk düşmanı politikasına karşı çıkan herkesle birlikte davranmaya, gösterilere, direnişlere, grevlere gitmeye, bütün bunları ortaklaşa planlamaya, bu amaçlarla ortak örgütler oluşturmaya, halk düşmanı uygulamalara karşı her direnişi, bu yönde atılan her adımı desteklemeye hazırız. Böyle bir eylem birliği için, hiç kimseden ileri demokratik devrim ve sosyalizm amaçlarımızı benimsemesini beklemiyoruz. Bilindiği gibi, TKP, demokratik eylem birliğinin somut görevlerini dört ağırlık noktasında — emperyalist baskılara, tekellerin saldırılarına, yarı-askersel zorbalık rejimine, nükleer savaş tehlikesine ve silahlanmaya karşı savaş hedeflerinde topluyor. İkincisi: güçlü bir demokrasi hareketi yaratmanın ve sosyalizme açılan ileri demokratik devrime var gücüyle hazırlanmanın dışında halk için hiç bir kurtuluş seçeneği yoktur. Bugünkü parlamentoda hangi burjuva hükümeti işbaşına gelirse gelsin, bu sonuç değişmeyecektir. TKP, eylem birliği yaptığı güçlere, demokrasi savaşına katılan yığınlara, bu gerçeği duyurmaktan bir an bile geri kalmıyor.

Demokrasi ve sosyalizm

Bu savaşına katılanlara bugün niçin parlamento içinde başlı bir hükümet

(Devamı 6. sayfada)

İki cephede savaş

Türkiye'de legal olanaklar giderek daralıyor. Bu saptamadan nasıl bir sonuç çıkarılmalıdır? Birçok partinin tarihinde bu soru, çoğu zaman kilit sorulardan birini oluşturdu. RSDİP'nde tam da böylesi bir durumda, 1905–1907 devriminin yenilgi yıllarında, biri legal çalışmaya tümüyle sırt çeviren, öteki de illegal çalışmayı yadsıyan sapmalar ortaya çıktı. BKP tarihinde de benzer bir durum yaşandı. 1923 Eylül Ayaklanmasından sonra azgın gericilik koşullarında, parti içinde «sol» radikal öğeler legal çalışmayı tümüyle yadsıdılar. Buna karşı, BKP'yi likide etmek isteyen sağ oportünizm de aynı dönemde boy verdi. İki ülkenin özgül koşullarında, illegal partinin yönetiminde legal ve illegal çalışmayı birbirine bağlamak ilkesi, utkuya giden yolu açtı.

Uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyi, Türkiye komünist hareketi için de önemlidir, yol göstericidir. Partimize düşen görev, bu tarihsel deneylerin ışığında, ülkemizin içinde bulunduğu somut koşullara en uygun çözüm yollarını bulup çıkarmaktır.

Legal olanaklar

Legal olanakların daralması olgusu, Türkiye işçi sınıfı hareketi için yalnızca şu sonuca varmayı haklı gösterir: Tüm saldırıları göğüsleyerek legal olanakların her bir damlasını korumak ve devrimci amaçla değerlendirmek zorunludur. Çünkü legal çalışma olanaklarının daralması, legal çalışmanın değersizleşmesini değil, fakat zorbalık rejiminin yeni konumlar elde etmesini, faşizm tehlikesinin artmasını gösteriyor. O nedenle, legal olanakların yok edilmesine karşı yalnız sözle değil, aktif, örgütsel adımlarla karşı koymak, faşizm tehlikesine karşı savaşmak demektir. İkincisi, legal olanakların daralması, illegal örgütlenme ve çalışmanın daha da zorunlu olduğunu gösterir. Ama bu daralma, illegal örgütlenmeyi koruyan, onu düşmanın ilk saldırıları karşısında perdeleyen, dahası, illegal partiyi yığınlarla bağlıyan legal örgütsel biçimlerin giderek azalmasıdır. TKP MK Plenumu, legal olanakları korumak ve devrimci amaçla değerlendirmek görevinin yerine getirilmesini, her şeyden önce gizlilik koşullarında çalışan TKP'yi çok yönlü güçlendirmek, Marksizm-Leninizm ilkelerini benimseyen her devrimci savaşçıyı parti saflarına cesaretle çekmek, işçi sınıfı partileri arasındaki eylem birliğini derinleştirmek, legal işçi sınıfı hareketindeki tüm politik güçleri, görüş ayrılıklarının Marksizm-Leninizm temelinde giderilmesiyle bir tek birleşik, yığınsal, legal işçi sınıfı partisinde kaynaştırmak sorunu olarak görüyor.

Bugün TKP, birleşik, yığınsal, legal bir işçi sınıfı partisi perspektifini niçin illegal partinin likide edilmesi çabalarından tümüyle ayrı, işçi hareketinin politik birliği yönünde olumlu bir gelişme olarak görüyor? Partimizin bu konumu, 1973–1978 dönemindeki legalizme karşı ve 1978–1980 arası «sol» sekterliğe karşı savaşta elde edilen başarıların bir sonucudur. TKP, ilk atılım döneminde legalist ön yargılarla, illegal partiyi, gizli çalışmayı yadsıyan, «demokratikleşmeyi» erk sorunundan koparan görüşlerle savaştı. Bu legalizmin daha ince biçimlerine de karşı koydu: Yığınların varlığından tümüyle habersiz olduğu, küçük bir konspiratif örgütle yetinerek çalışmanın temel ağırlığını legal örgütlenmeye verme eğilimlerine karşı çıktı. Egemen sınıfların anti-komünist zorbalığının ürünü olan TKP üstündeki yasağa, bilinçli proleterlerin illegal örgütlenmeye koyularak biricik devrimci yanıtı verdiklerini milyonlarca emekçiye açıklamaktan geri durmadı. Onları, burjuva parlamentarizminin ve legalizmin zehirli ön yargılarına karşı koymaya, TKP'yi desteklemeye, onun saflarında yiğitçe yer almaya çağırdı. Eğer TKP bu görevi yerine getirmeseydi, bugün binlerce emekçinin, gencin her tür yasağa karşın sokak gösterilerine katılması, kapatılan demokratik örgütlerin varlıklarını ayakta tutması çok daha zor gerçekleşir, en azından bu, parti örgütlerinin sağladığı yıkılmaz temelden yoksun, başı boş bir gidişe dönüşürdü.

Komünistler zayıflıklarını, yanlışlarını hiç bir zaman yığınlardan saklamamalıdır. Kendine güvenen parti açık konuşur. Partimiz legalizme karşı verdiği ve tüm temel noktalarında haklı olan savaş boyunca bazı yanlışlar da yaptı. Herşeyden önce bu savaş, parti kadrolarını eğiten sistemli bir ideolojik çalışmayla atbaşı yürümedi. Legalizmle karşı savaşla, işçi partilerini eylem birliğine çekme görevini uyumlaştırma sorunu yaratıcılıkla çözülemedi. İşçi partilerinin stratejik ve taktik konulardaki yanlışları, ilkesel ideolojik bir yaklaşımla, inandırıcı ve arkadaşça bir üslupla yeterince aydınlatılamadı. Sorunları basitleştiren etiketlemelere, zaman zaman bu partilerin kadrolarına karşı yersiz suçlamalara gidildi. Sendikalarda, demokratik yığın örgütlerinde bu partilerin üyeleriyle ortak davranmaya kimi zaman yeterince özen gösterilemedi. Bu eksiklerimiz, bir yandan legal işçi hareketinde var olan anti-TKP ön yargıları körüklerken, partimiz içinde bu konuda sekterliğe elverişli bir ortam hazırladı. Giderek, TİP ve TSİP'e karşı tutum sorununda «İşçinin Sesi» gurupçuğu sistemli bir «sol» sekter politikayı partiye dayatmaya, komünistler arasında bu partilere karşı düşmanca duyguları kamçılamaya çabaladı. 1978–1980 arası yıllar, partimizde bu sekterliğe karşı savaşın ağırlık kazandığı dönemdir.

Birleştirici görev

Parti her iki cephedeki savaşımdan güçlenerek, ideolojik-politik ve örgütsel birliğini pekiştirerek çıktı. Marksizm-Leninizme gönül vermiş kadroları illegal örgütlenmeden uzak tutma girişimleri önemli ölçüde sonuçsuz kaldı. Yasal işçi hareketinde illegal örgütlenmeye karşı var olan legalist eğilimlerin yerini, TKP ile eylem birliği, giderek sımsıkı kaynaşma görüşleri almaya başladı. Ülke ölçüsünde illegal bir savaş örgütü kuran TKP, yasal işçi hareketi içinde kendi payına düşen tüm birleştirici görevleri yerine getirebilecek bir düzeye yükseldi. Legal partilere karşı düşmanlık konumlarından, illegal partiye ihanet ve ters likidatörlük konumlarına sıçrayan «sol» sekterlik parti içinde tüm izleriyle yok edildi. Eğer partimiz legalizmle savaş cephesinde başarıya ulaşamasaydı, güçlü bir illegal örgütlenmeyi gerçekleştiremeseydi, illegal partiyi o dönemlerde yadsıyanlarla birlikte yasal parti oluşturma düşüncesi, likidatörlükle sonuçlanacaktı. Bu, partinin atılım kararından vazgeçmek olurdu. Eğer partimiz, sekterlikle savaş cephesinde başarıya ulaşamasaydı, işçi partileriyle eylem birliği çizgisini geliştirip, adım adım yaşama geçiremeseydi, o zaman, legal parti girişimi, işçi hareketinde yeni bir bölünme anlamına gelirdi.

TKP MK Plenumu, birleşik parti sorununu, likidatörlüğe ve sekterliğe tüm kapıları kapayarak ele aldı ve işledi. İşçi sınıfının değişik politik partileri arasındaki görüş ayrılıklarını Marksizm-Leninizm temelinde gidermek için elden gelen tüm çabaları harcamak, ortak düşmana karşı omuz omuza eylem yürütmek, ortaya çıkan her sorunu yapıcı bir tartışma içinde çözmek için aralıksız, ardıcıl çalışmak, partimizin önünde görev olarak duruyor. Kuşkusuz, bugün de süregiden kimi olumsuzluklar, özellikle TKP'nin kendi dışındaki partileri «eritmek» istediği yönündeki kaygılar karşısında, partinin konumlarını en açık bir biçimde anlatmaktan geri durulmamalıdır.

İllegal parti saflarında savaşmak isteyen her Marksçı-Leninci, TKP saflarına! TKP'nin 60. yılında, geçmişin tüm olumsuzluklarını yok etmek, işçi sınıfının partileri arasındaki kardeşliği güçlendirmek için ileri!...

> *İşçi sınıfının savaşımıyla aktif bağlı, ulusal çapta gelişen TKP'nin Leninci bayrağı altında ileri!*

Lenin köşesi

Sağ ve «sol» likidatörlük

«. . . Menşeviklerin likidatörlüğü ideolojik olarak genellikle sosyalist proletaryanın devrimci sınıf savaşını yadsıma ve özellikle bizim burjuva demokratik devrimimizde proletarya hegemonyasına karşı çıkmaktır . . . Örgütsel olarak likidatörlük, illegal sosyal demokrat partiye karşı çıkmak ve böylece RSDİP'yi yadsımak, bu partiden ayrılmak, ona legal basının sütunlarında, legal işçi örgütlerinde, sendika ve kooperatiflerde, işçi delegelerinin katıldığı kongrelerde v.b. saldırmaktır.» (Lenin, Tüm Yapıtlar, c. 19, s. 45.)

Çarlık polisinden legal örgütlenme hakkı isteyen bu likidatörler «Stolypinci işçi partisi» adıyla anılıyordu. Lenin gericilik koşullarında ve illegal partinin çok zayıfladığı bir durumda «işçi partisinin legalleşmesinin boş bir gevezelik» ve likidatörlük olduğunu vurguladı. (C. 20, s. 243.) Çünkü Bolşevik bir örgütün legalleşmesi olanaksızdı. Ancak, devrimci örgütü ve illegal partiyi yadsıyan likidatörler o koşullarda legale çıkabilirdi. «Şimdi soru şuraya gelip dayanıyor. Hangi örgütü güç, hangi ideolojik gelenek, hangi parti, işçi saylavlarını Duma'da, işçilerin sendikalarında, derneklerde, işçi delegelerin değişik legal kongrelerde açık çıkışlarını etkileyebilecek ve de etkileyecektir: Devrimci proleter parti RSDİP mi, yoksa likidatör yazarların oportünist grubu mu? ,Likidatörlüğe karşı savaşım' gerçek içeriği bulur.» (C. 20- s. 243–244.)

Öte yandan politik çalışmanın legal biçimlerinden vaz geçmeyi öneren Otzovistlerin tutumu da partinin yığın bağlarını geliştirmeye ve partiyi sekter bir örgüte dönüştürmeye yönelikti. Likidatörler açıkça, Otzovistler üstü örtülü olarak illegal partinin varlığını tehlikeye atıyordu. Bu nedenle Lenin, Otzovistleri ters-likidatör, soldan likidatör olarak tanımladı.

«*Uzun illegal çalışma yıllarında, parti illegal çalışma açısından büyük deneyimler kazandı. Başka bir alan için, legal olanakların değerlendirilmesi için bunu söyleyemeyiz . . . Bu alanın değerlendirilmesi yönünde şimdiye kadar olandan çok daha fazla dikkat, görüşme ve güç toplamak gerekiyor. İllegal çalışma yöntemlerini öğrendiğimiz ve öğrenmekte olduğumuz gibi, aynı ciddiyetle legal olanaklardan yararlanmayı öğrenmemiz gerekiyor* . . .» (C. 19, s. 11.) «*Sağdan likidatörler, illegal RSDİP'ye gerek yok, sosyal-demokrat çalışmanın temel ağırlığı tümüyle, ya da hemen hemen tümüyle legal olanaklara verilmelidir, diyorlar. Soldan likidatörler bunu tersine çeviriyor: Onlar için parti çalışmasında legal olanaklar yok, ne pahasına olursa olsun, illegalite onlar için her şeydir. Hem biri hem ötekisi RSDİP'nin likidatörleridir, hem de yaklaşık aynı ölçüde. Çünkü, tarihin dayattığı, bizim şimdiki durumumuzda, legal ve illegal çalışmayı birbirine yitirici, amaçlı olarak bağlamadan ,RSDİP'nin korunması ve güçlenmesi' olanaksızdır*.» (C. 19, s. 9.)

«*Bolşeviklere iki cephede savaşmak görevi – bir ,merkez' görevi düşüyor*.» (C. 19, s. 148.)

Grev alanları

(3. sayfadan devam)

yol açıyor. Grevcileri zora sokuyor. Grevlere polisin, yönetimin daha da çok saldırması için olanak açıyorlar.

Ilerici güçler grevlerle dayanışmanın önemini kavrıyor. Grev boylarında, grevlerle dayanışmada komünistler en önde görev yapıyor. Fabrikalarda, emekçi semtlerinde, gençlik içinde, kadınlar arasında, köylerde, sitelerin kooperatiflerinde grevcilerle dayanışma gelişiyor, yayılıyor.

Dayanışma kampanyalarını daha da geliştirmek, yaymak, geniş yığınları bu kampanyaya katmak için çalışmak ertelenmez bir görevdir. Grevci işçileri, grev savaşlarını dayanışma duvarı ile çevirelim, onlara güç katalım.

> *«TKP'nin Sesi» Radyosu'nun 45 dakika süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında, 31,5 metre 9.585 kiloherz üzerinden, Türkiye saatiyle 7'de, 9'da, 11'de, 13'de ve 19'da; 48,4 metre 6.200 kiloherz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinleyebilirsiniz. 55 dakika süren Pazar yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11, 15'te, 16'da, 17'de 31,5 metre 9.585 kiloherz üzerinden ve saat 21'de, 22'de ve 23'de 48,5 metre 6.200 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.*

> *«Direndiğimiz için değil, daha çok direnmediğimiz için bu acılar yakamızı bırakmıyor.»* Ekmeğini ekmeksiz kalanla paylaşan komünistin sözü budur, dayanışmasının özü budur.
>
> Halkın bilincine şu gerçeği yazın! Parti her zaman yanınızdadır.

Hükümet sorunu ve taktiğimiz

(4. sayfadan devam)

değişikliği istemiyle girilmemelidir. Kuşkusuz, demokrasi güçlerinin ortak eylemleri egemen sınıfların bunalımını derinleştirebilir ve onları bir hükümet değişikliğine zorlayabilir. Böylesi bir durumda, bugünkü halk düşmanı, gerici hükümete göre «ılımlı» bir hükümet de kurulabilir. O zaman elbette, politik durumu yeniden somut olarak çözümlemek ve yeni hükümet karşısında bir tutum belirlemek gerekecektir. Bu tutumun nasıl olacağını, o günkü güçler oranı, gericiliğin ve hükümetin politikası, işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinç, örgütlülük düzeyi, partinin durumu v.b. belirleyecektir. Ama bugünkü koşullarda, parlamentodaki burjuva muhalefet partilerinin, CHP'nin ve MSP'nin, en gerici güçlerle uzlaştığı bir sırada, AP hükümetine göre geleceğin «ılımlı» burjuva hükümetini destekleme uğrunda yığınları eyleme çağıran bir parti, politik bakımdan oportünizme düşer, demokrasi düşmanlarıyla «sosyal patlamayı engellemek» amacıyla yapılan bir uzlaşmaya destek olduğu için sınıf savaşına zarar verir.

Akla şöyle bir soru da gelebilir: Ne bugünkü burjuva muhalefetinin, ne de ileri demokratik devrim güçlerinin hükümeti olmayan, hem «gerçekçi», hem de «devrimci» bir hükümet formülü olamaz mı? Geçmişte zaman zaman parti çizgisinin yanlış anlaşılmasına yol açan bu tür görüşler ne gerçekçidir, ne de devrimcidir. Bugünden var olmayan güçlere dayanması düşünülen, öte yandan da hemen ivedi çözüm yolu olarak önerilen bir hükümet formülü gerçekçi olabilir mi? Eğer yığın hareketinin büyümesi ile bugün var olmayan olanakların doğacağı söylenmek isteniyorsa, bu olanakların niçin devrimci bir erke değil de, ille de ara bir hükümete yol açacağını bugünden varsayalım? Açıktır ki, henüz devrimi gerçekleştirmeye güçlerin yetmediği bir sırada, bir burjuva hükümetine komünistlerin katılması, belirli somut koşullarda olanaklı ve doğru olabilir. Ama, böylesi bir hükümet henüz en az devrimci erk kadar somut bir olgu değilken, ortada belli bir platformda bizimle uzlaşmaya hazır, bizden ödün koparmaya çalışan herhangi bir güç yokken, taktiğimizi bu olasılığa göre hazırlamak, kime verildiği belli olmayan ödünler verdiğimizi açıklamak pratik bakımdan anlamsızdır, saçmadır. Politik bakımdan ise bu görüş, ileri demokratik devrim hedefinden sessizce geri çekilmek, bugünkü alternatif oluşturmayan sıradan bir hükümeti devrimci erkin yerine geçirmektir.

İşte, partimizin öne koyduğu taktik görev, güncel istemler uğrundaki savaşı erk sorunuyla, demokrasi savaşını sosyalizm için savaşla zorunlu bağlayan Leninci bir anlayışla hazırlanmıştır.

M İ L İ T A N L A R D A N

Savaşanlar, yığınlarla bağlanıyor

Bizim ilimizde 6 fabrikada grevler dört ayını doldurdu. Hapishanede devrimciler koğuşunda iki kişi bir yatakta yatıyor. Yüzü aşkın öğretmen açığa alındı. Binlerce işçi, Demirel hükümetinin fabrikaları [illegible] zorbalığı karşısında işsiz kaldı. Daha dün, faşist diktatörlüğü isteyenler, İnciraltı yurdunda İlidan gibi gençleri, marşı toplantısında katlettiler.

Yılgınlık, korku yok. Komünist öncü, yığınların savaş yolunu aydınlatıyor. Her yığın örgütümüz, bir fabrikadaki grevi, kardeş grev seçti. İlerici köylerin kardeş grevleri var. Geniş öğretmen kitlesi, kıyıma uğrayan öğretmenlere, komünist, TİP'li, TSİP'li, CHP'li, Kürt ayrımı yapmadan maddi destek sağlıyor. Hapisteki tutuklulara, her hafta, bir yığın örgütü, fileler dolusu gıda maddesi taşıyor. Parti komiteleri, semtlerindeki işsizlerin evlerini boş bırakmıyor.

Yığınsal ziyaretlerle, grev yerleri miting alanlarına dönüyor. Geçen hafta mitinge dönüşen, yığınsal bir grev ziyaretine katılanları dağıtmaya gelen jandarma mangası, bir öğretmen temsilcisinin konuşmasını kesemedi. Ardından gençlik, kadın, doktor ve mühendislerin temsilcilerinin konuşmaları grevci işçileri yüreklendirdi. Bir grup esnafın sözcüsü; «Dün mahallemizdeki her bakkaldan yarım kilo kuru fasulye topladık. Bunlar da fırıncılarımızın ekmekleri. Eczacılarımızın grevcilere selamı var» derken, iki çuval fasulyenin üzerinde konuşuyordu. Elindeki kurtarı kavanilleri jandarmalara dağıttı. Göz yaşlarını tutamayan jandarmalar, ertesi gün, aralarında topladıkları 30 paket asker sigarasıyla, 1.200 TL. sını gizlice grevci işçilere teslim ettiler.

Grevlerdeki işçi sınıfımızla dayanışma tüm demokrasi güçlerinin birliğini ve savaşkanlığını daha da yükseltiyor.

İzmir'den bir komünist

Başeğmez savaşçılar

16 Mayıs. Gece saat 01.30. Alemdağ Askeri tutukevinden bir telefon. Telefonda bir ses: «gelin bizi alın» diyor. Bu ses, halkımızın en yiğit oğullarının, İGD yöneticilerinin sesiydi. Onlar burjuvazinin en ağır işkenceleri altında yarınımızı, en iyi değerlerimizi savundular. Direndiler! Devrimci moralı çiğnemediler! Tek bir milim bile gerilemediler! Onun için bu ses onurluydu, güçlüydü ve gelecek mutlu günleri selamlıyordu.

Demirel'ler, sıkıyönetimciler bu gençleri, gecenin karanlıklarına, Alemdağ'ın ıssız yollarına salmakla ne yapmak istiyorlardı? Çok kez yaptıkları gibi «kaçıyordu» diye gösterip kırmak, ya da yeniden gözaltına alıp bir daha işkenceden geçirmek! ...

Bu tuzak bozuldu. İlerici gençlik yöneticilerine sahip çıkmasını bildi. Günlerdir ulusal ve uluslararası düzeyde yürütülen: «İGD yöneticilerine özgürlük» kampanyası olumlu sonuç verdi. Onlar saltanatçı Gençlik, önderlerini burjuvazinin kanlı pençesinden çekti aldı.

Ne var ki işbirlikçi sekelci burjuvazinin kanlı faşist saldırıları sürüyor. Savaş alanlarından her gün acı ölüm haberleri geliyor. Barış'lara, Avni'lere, Hüseyin'lere, ilerici gençliğin yüzü aşkın devrim şehidine yenileri ekleniyor: Halil'ler, Levent'ler, Muammer'ler, Mehmet'ler ...

Levent Taşçıoğlu, adı gibi levent, gözünü budaktan sakınmaz yiğit bir delikanlı. Tıp fakültelerinde ilerici gençliğin yılmaz savaşçısı. Faşist-polis işbirliği sonucu günlerce işkence edilerek öldürüldü. Muammer Erçelik, Zeytinburnunda ilerici gençliğin savaşının başını çekiyordu. Faşistler pusuya düşürdüler onu. Yaylım ateşine tuttular. Dokuz kurşun yemesine karşın direndi. İki faşisti haklamasını bildi. Evet, bitmez tükenmez bir destandır bu. İlerici yurtsever gençlik işte böylesine destanlar yazıyor, böylesine halk kahramanları yetiştiriyor.

Onlardaki bu güç nereden kaynaklanıyor? İşçi sınıfının savaş yoluna, öncüye militanca bağlılık! Halkımızla, gençlik yığınlarıyla yüzlerce, binlerce sıkı bağ! Savaşsız, sömürüsüz, özgür ve mutlu geleceğimize sarsılmaz inanç!

İlerici gençlik yeni ve tarihsel bir görevle karşı karşıyadır: Birleşik, yığınsal, legal tek bir gençlik örgütünü yaratmak! Anti-faşist gençliğin tüm güçlerini birleştirmek doğrultusunda başları beri yürüttüğü politikayı derinleştirmek ... Bunun olanakları bugün her zamankinden daha çoktur. İlerici yurtsever gençler, Genç Öncüler, Sosyalist Gençler, Devrimci Demokrat gençler arasındaki gelişen eylem birliği, bu yöndedir. CHP yurtsever gençliğiyle, geçişme kapılanmış, ama içten devrimcilerle birimlerde omuz omuza verilen savaşım, bunların hepsi olanakların varlığını ve genişliğini göstermektedir.

TKP MK'nin son Plenumu bu alanda yeni çeviriler açmaktadır!

İlerici yurtsever gençlik şimdiye dek yürüttüğü savaşımıyla edindiği deneyimle bu tarihsel görevini de yerine getirecek güç ve yetenekte olduğunu kanıtlamıştır. O, bu güç ve yeteneği, dün olduğu gibi gelecekte de işçi sınıfının savaş yoluna bağlı kalarak gösterecektir.

İstanbul'dan bir komünist

(8. sayfadan devam)

Dev bir yapıtın 60. yılı

görevini öne koydu. Bu görevleri yalnızca yüksek sesle ilân etmekle kalmadı. Onların somut çözüm yollarını da (birleşik, yığınsal, legal işçi sınıfı partisi, gençlik ve kadın hareketinin birleştirilmesi, Kürt ulusal hareketinin işçi sınıfı hareketiyle tutarlı bir platformda birliği) gösterdi. Bütün devrimlerin «temel yasası» üstüne Leninci anlayış, devrimci ajitasyon-propaganda ile yığınların kendi öz deneyimlerini birleştirmey gerektiriyor. Yığınların savaşma isteğini tutuşturacak, ateşli, coşkun bir üslüp ve her türlü serüvenciliğe kapalı bir eylem birliği-yığınsal savaşım taktiği ... Proletaryayı ve onun temel bağlaşığı kent-köy emekçilerini sosyalizm amacı temelinde eğitmek ve sosyalizme, demokrasi için savaş yolundan, ileri demokratik devrimin utkusu yolundan geçileceğin, sosyalist devrimin güçlerinin ancak bu savaşlar içinde eğitilebileceğini unutmamak ... Leninci çizgimiz işte böyle beliriyor. Özetle bu, devrimin sübjektif etkenini olgunlaştırmak görevidir.

Devrimci durum üstüne içi kof ajitasyon yapanlar, bugünü devrime bağlayan hazırlık döneminde eli kolu bağlı kalmışlardır. Onların devrime hazırlık görevleri hakkında, devrim üstüne bağırıp çağırmaktan başka hiçbir anlayışları yoktur. O nedenle şimdi, «sol» sekter İşçinin Sesi gurupçuğu bir yandan 1 Mayıs günü «ayaklanma» planları yayınlıyor, bir yandan da «küçülmek»ten, kendi kabuğuna çekilmekten söz eder oluyor. Yığınlara «serüven» çağrıları, kendi dar gurubunu «küçülme», gözden gizlenme çağrıları ... Bu Makyavelist, devrime, yığınlara inancın zerresi bile yoktur. O, kendi tekkesini yaşatmak için nasıl partiye hıyanet ettiyse, kabaran faşist terörden yakasını sıyırmak, hem de sözde «devrimci» görünmek için proletaryaya hıyanetten de geri durmayacaktır. Devrime hazırlığın çetin görevlerini yadsıyanların elinde taktik olarak işte böyle içeriksiz bir çizgi kalır.

TKP'nin 60. yılında, parti kadroları, sempatizanları, «Sol' Komünizm — Bir Çocukluk Hastalığı» adlı yapıtı hem devrimin görevlerini aydınlatmak hem de oportünizme karşı savaşı güçlendirmek için bir kez daha okumalıdırlar. Partimizin kurucuları, bu yapıtın ışığında toplanan Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresine katılmış ve TKP, işte bu eşsiz yapıtın yol gösterici ilkeleriyle silâhlanan komünistlerce kurulmuştur.

PARTİ YAŞAMI

Niçin TKP'ye girdim?

Parti saflarında yer almak hepimizin yaşamında köklü bir dönüm noktasıdır. Yepyeni bir dünya görüşü ve çetin savaşlarla dolu bir yaşam çizgisi, parti üyeliği ile başlıyor. Böyle bir dönüm noktasını başlatan etkenler nedir? Beklenmedik olaylar, devrimci alt-üst oluşlar, büyük yenilgiler, gerçekten de bir çok insanı uyandırıyor, onlara parti yolunu gösteriyor. Benim partiye girişim, her işçinin yaşamında karşılaştığı sıradan olayların ardından gerçekleşti. Fabrikaya girerken, Alman teselerine işgücümü ücret karşılığı satmış, «ücretli köle» liğe evet demiştim. Partiye girerken, sınıfıma, emeğin kurtuluşu için savaşmaya söz verdim.

Yurt dışında bir fabrikada ağır bir paketleme işinde çalışıyordum. Yeni bir işçi temsilcisinden arkadaşlarım söz etmişlerdi. Kendisini görmemiştim, ama, bazı kimseler onun için kötü şeyler söylüyorlardı. Örneğin işçilerden «yardım» adı altında topladığı paraları yediğinden, patrondan ayrı aylık aldığından söz ediyorlardı. Anlatılanlara tümüyle inanmasam da, işçi temsilcisi arkadaşa, onu hiç tanımadan ön yargıyla dolmuştum. Bir gün çalışırken, üzerime raflardan 25—30 kilo ağırlığında koliler yıkıldı. Sokağım ve yüzüm kan içinde kalmıştı. İşyeri doktoru yaralarımı sardı, ama, kazanın ağır olmadığını, çalışma gerektiğini söyledi. İzin isteklerimi geri çevirdi. Çaresiz tekrar atelyeye gittim. İçeri girdiğimde gençten birinin beni beklediğini gördüm. Bana «geçmiş olsun» dedi, «çalışacak mısın?». Durumu anlattım. Beni omuzundan tutup, «cekettini al git, yarın da aile doktoruna çıkarsan, kimse birşey yapamaz» dedi. Gerçekten gittiğim doktor, bana 15 günlük çalışmaz raporu verdi.

Bu genç arkadaşın içtenlikli tutumu dikkatimi çekmişti. Üç gün sonra, beni ziyaret etti evimde. Fabrikadaki sorunlarımız hakkında derin bilgisi vardı ve insanı şaşırtacak bir açıklıkla konuşuyordu. Neden sonra, bu arkadaşın, hakkında bin türlü dedikodu yapılan işçi temsilcisi olduğunu öğrendim. İzinli kaldığım sürece beni yalnız bırakmadı. Giderek konuşmalarımız derinleşmeye, fabrika içi sorunların dışında, o güne kadar ilgi duymadığım konularda tartışmaya başladık. Getirdiği dergi ve gazeteleri okuyordum. Artık sendikal savaşın önemini anlamakla kalmıyor, bu savaşın politik savaşla birleştirilmesinin zorunluğunu kavrıyordum.

Temsilci arkadaşın komünist olduğunu, TKP saflarında savaştığını öğrendiğim zaman daha da şaşırdım. O güne kadar «komünist» denince bizim dışımızda garip yaratıklar aklıma geliyordu. Bu yalnız anti-komünist propagandanın etkisiyle içine düştüğümüz bir yanılgı değildi. Çevremizde öteden beri kendilerine «devrimci» diyen, herkesin «komünist» diye bildiği bir çok insan vardı ... Nedense onlar, fabrika yaşamının ağır koşulları altında bunalan, her gün yeni bir sorunla boğuşan işçilerin günlük savaşına pek ilgi göstermezlerdi. Onlar için bu «küçük» işti. «Büyük» olanı ise, onların dilinde ne olduğu, ne için olduğu anlaşılamayan «devrim» yapmaktı. Bizim gibi binbir sorunla boğuşan işçilerin bunların «devrim» dediği şeyde herhangi bir rolümüz yoktu. İşçiler, emekçiler gibi konuşmuyorlar, işçileri dinlemiyorlar, deyim yerindeyse hep akıl hocası gibi «öğretiyor»lardı. Bir çoğu işsiz, güçsüz takımıydı, disiplinsizdiler, özel yaşamları karmakarışıktı. Karşımıza «kurtarıcılarımız» olarak çıkıyorlardı. Kendi aramızda «bunlar mı bizi kurtaracak» derdik.

Temsilci arkadaşımın komünist olduğunu öğrenince, işte bu sözde «devrimci»lerden büsbütün başka bir insanla karşıkarşıya olduğumu anlamıştım. Ama yine de şöyle düşünmekten kendimi alamıyordum: «Tıpkı bize benzeyen bu insan ve arkadaşları nasıl olacaktı da bizi ezilenleri kurtaracaklardı?» Arkadaşıma bu kaygımı açtığımda beni dikkatle dinledi. Özetle anlattığı şuydu: İşte sınıf bilincine varmış işçiyle, henüz sınıf bilincine varmamış işçi arasındaki ayrım bu soruya verilen yanıttan çıkar. Sınıf bilincine varmayan işçi bir «kurtarıcı» bekler. Sınıf bilinci olan işçinin ise belgisi şudur: «*Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.*» Parti, ezilen, sömürülen proletaryanın kurtuluşu için savaş aracıdır. Biz işçiler kendi kurtuluşumuz için savaşırken bütün ezilenleri de kurtaracağız. Bunun için bize yol gösteren, ışık tutan, bizi örgütleyen, çelik disiplinli bir örgüt gerekir. Bu örgüt TKP'dir.

İşte, kul pakeleri altında ezilen ben, bu sömürü ve zorbalık düzenini ezecek sınıfın evladı olduğumu anladığım gün TKP'ye girdim.

«Küçük» iş, «büyük» iş

Dev bir yapıtın 60. yılı

Lenin'in «„Sol" Komünizm — Bir Çocukluk Hastalığı» yapıtının Rusçası ilk kez 1920 Haziranında yayınlandı. Aradan tam 60 yıl geçti. Ne var ki, bunca yıl bu yapıt eskilemedi. Aksine Lenin'in, bilimsel sosyalizmin bu büyük teorisyen ve pratikçisinin çözümlemelerinin ne denli güçlü, günümüzde de ne denli geçerli olduğunu kanıtladı.

«„Sol" Komünizm — Bir Çocukluk Hastalığı», Lenin'in komünist hareketin strateji ve taktik sorunlarını açıklığa kavuşturduğu bir temel yapıttır. O, komünist partilerinin kapitalist düzeni yıkmak, sömürüye son vermek üzere devrime doğru ilerlemek için izlemeleri gereken yol ve yöntemleri tartışmaya koydu. 1. Dünya Savaşı sonrası, Ekim Sosyalist Devrimi'nin etkileriyle Avrupa'da yükselen devrimci durumu ve bunun içinde yer alan genç komünist hareketi örnekleyerek en genel sorunları yanıtladı.

Lenin, sınıf savaşında komünist partilerinin uzun ve çetin bir savaşımı göze almaları gerektiğini, bu savaşıma yığınları çekmek, onları birleştirmek için ilkeli fakat esnek bir politika izlemeleri gerektiğini öğretti. Komünist hareketin gelişmesi ve devrimci yürümesi, devrimi gerçekleştirebilmesi için yığınlarla bağlanmaktan başka yol olmadığını koydu. Devrimci hareket içindeki küçük burjuva devrimci çıkışları, «sol» sapmaları mahküm etti. Bunların devrimci Marksizmle ilgileri olmadığını kanıtladı.

Lenin, devrimci durumda, devrim anında devrimci olmanın kolay olduğunu, asıl önemli şeyin, devrim durumu henüz yokken, hatta gericiliğin hâkim olduğu koşullarda komünist morali elde tutmak, devrimin çıkarlarına hizmet edebilmek için uzun erimli bir savaşımı göze alabilmek olduğunu vurguladı. Lenin'in bu yapıtı, sekter tutumlarıyla yığınların savaşımını küçümseyen, yaşamın her dalında, sendikalarda, yığın örgütlerinde, parlamentoda savaşım vermenin önemini kavramayanlara büyük bir darbe oldu.

Ülkemizde, parlamenter, legal olanakların daraldığı bir gerçektir. Ama Bolşeviklerin tarihsel döneyimini inceleyen her komünist, en elverişsiz koşullarda, partiyi yığınlara bağlıyan legal olanakları kullanmanın hiç de kolay olmadığını, bunun devrimci bir yetenek gerektirdiğini görür. Bu yeteneği gösteremeyenler, devrimi utkuya ulaştırmak için çok daha çetin görevlerin de üstesinden gelemiyeceklerdir. Lenin'in «„Sol" Komünizm — Bir Çocukluk Hastalığı» adlı yapıtı, komünist partilerine, yığınları devrime hazırlamada eşsiz bir kılavuzdur.

TKP MK Plenumu, milyonlarca emekçiyi devrime hazırlamak için, onları herşeyden önce, reel tehlikelere, faşizm, askersel devrime, emperyalist karışma, barışı torpilleme tehlikelerine karşı, somut istemler-iş, ekmek, özgürlük, toprak, can güvenliği-uğrunda savaşta birleştirme, partiyi güçlendirme ve onu yığınlarla bağlama

(Devamı 7. sayfada)